

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSK 75632/2014, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 4. 2015, č. j. 19 A 13/2015 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2014, č. j. MSK 75632/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Orlové ze dne 29. 1. 2014, č. j. OD/PŘ/486/13/BAA, ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o silničním provozu“), a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobou podanou dne 16. 2. 2015 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji usnesením ze dne 17. 4. 2015, č. j. 19 A 13/2015 - 26, jako opožděnou odmítl. Neshledal důvodnou argumentaci žalobce, že za okamžik doručení napadeného rozhodnutí je nutno považovat

den, kdy se zástupce žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu a nahlédl do spisu (30. 12. 2014), neboť výslovně požádal žalovaného o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu X, avšak žalovaný se nepokusil o doručení rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu, a rozhodnutí zaslal na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, kam mu mělo být doručeno fikcí. Krajský soud však na základě obsahu spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo doručováno zmocněnci žalobce K. S. v souladu s § 34 odst. 2, § 19 a § 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), neboť k doručení rozhodnutí prostřednictvím držitele poštovní licence žalovaný přistoupil poté, co provedl pokus o doručení na elektronickou adresu X, kterou zmocněnec žalobce označil jako svou doručovací adresu v odvolání, což nebylo technicky možné. K doručení rozhodnutí žalovaného proto došlo v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí dne 18. 7. 2014 (při doručování nebyl adresát zastižen a na místě byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky, která byla připravena k vyzvednutí dne 8. 7. 2014). Krajský soud proto žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), odmítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl v záhlaví označené usnesení krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného odmítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadené usnesení zrušil.

[4] Stěžovatel rozporuje závěr soudu, že k doručení napadeného rozhodnutí došlo na adresu trvalého pobytu jeho zástupce fikcí dne 18. 7. 2014. Dle stěžovatele však nemohlo k doručení dojít dříve než 30. 12. 2014, kdy jeho zástupce nahlédl do spisu a převzal kopii rozhodnutí, neboť správní orgán při doručování postupoval v rozporu s právními předpisy, kdy doručování na adresu trvalého pobytu nepředcházel pokus o vypravení písemnosti na elektronickou doručovací adresu zástupce. Krajský soud konstatoval, že žalovaný písemnost na elektronickou adresu nevypravil, avšak nebylo to technicky možné, čímž legalizoval postup žalovaného, kterým bylo ignorováno ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu. Citované ustanovení však dává správnímu orgánu možnost nedoručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem jen tehdy, když to neumožňuje povaha písemnosti či takový způsob vylučuje zákon. Pokud žalovanému nefungovala výpravna, nejde o žádný ze zákonných důvodů. Je absurdní, aby nedostatečné softwarové vybavení žalovaného k vypravení e-mailu bylo kladeno k tíži stěžovatele a zamezovalo mu přístup k soudu.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že doručování na uvedenou elektronickou adresu nebylo technicky možné. Dokládá přehled datových zpráv z předmětné e-mailové schránky, z nichž je zřejmé, že doručování na tuto adresu je možné a že zmocněnec potvrzuje přijetí písemností zprávou opatřenou elektronickým podpisem. Názor, že doručování na uvedenou adresu nebylo technicky možné, krajský soud nedostatečně odůvodnil. Nadto při nahlížení do spisu dne 30. 12. 2014 nebyla ve spise založena žádná písemnost „dokument o zprávě z webové stránky", na níž žalovaný odkazuje. Vytištěný dokument z webové schránky je možná způsobilý prokázat nefunkčnost výpravny

žalovaného, nikoliv vadu elektronické adresy stěžovatele. Krajský soud proto nezákonně odmítl žalobu stěžovatele jako opožděnou, když nesprávně posoudil, že k doručení písemnosti došlo fikcí, ač mu nepředcházel pokus o vypravení písemnosti na elektronickou adresu dle § 19 odst. 3 správního řádu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl námitku stěžovatele, že nemožnost doručení na elektronickou adresu X byla způsobena nefunkčností výpravny žalovaného nebo jeho nedostatečným softwarovým vybavením. Zvolená doručovací adresa využívá „IDN“ (Internationalized Domain Names), což je systém umožňující doménovým jménům obsahovat znaky národních abeced. Oproti původním pravidlům pro tvorbu doménovým jmen (využívající výhradně písmena anglické abecedy) zde mohou být obsažena i jména s českou diakritikou. Při komunikaci ve veřejné datové síti však nelze systém znaků IDN použít přímo a dochází v ní k „překladu“ doménového jména na znaky odpovídající standardní sadě, která jsou doplněna dodatečnými znaky identifikujícími kódovaná jména. Zápis doménového jména je tak navenek ovlivněn použitou znakovou sadou, což ve svém důsledku způsobuje, že znaky, které se lidskému uživateli jeví jako stejné, mají při překladu odlišný zápis. Žalovaný je proto názoru, že osoba žádající o doručování na adresu využívající IDN doménu nese rizika plynoucí z chybného či matoucího sdělení adresy pro doručování. Správní orgán není povinen zkoumat, domýšlet či nahrazovat sdělenou adresu jejím zápisem v odlišných kódováních apod. Podání ke správnímu orgánu se činí v českém jazyce. Správní orgán je tudíž oprávněn předpokládat, že požadavek doručování na elektronickou adresu X odpovídá běžné znakové sadě, a bude proto doručovat na takto sdělenou adresu.

[7] K podkladům předloženým stěžovatelem k prokázání, že na uvedenou adresu je možné doručovat, žalovaný podotýká, že tím není nikterak vyvráceno, že v nyní projednávané věci se nepokusil doručit na sdělenou adresu. Zmocněnec K. S., jak je známo žalovanému z úřední činnosti, sám nikdy neodesílá zprávy z adresy X, nýbrž z adresy X1. Z předloženého přehledu datových zpráv plyne, že dotčené správní orgány odesílaly zprávy nikoliv na adresu X, nýbrž na adresu X2, což je zřejmé z odpovědní části zprávy ukazující historii. Zmocněnec zde navíc odesílal potvrzení o přijetí zprávy z adresy X1. Za obstrukční považuje žalovaný už jen postup, kdy je správní orgán žádán o doručování na určitou elektronickou adresu, avšak písemnosti jsou mu odesílány výhradně z jiné, pro což neexistuje rozumný důvod.

[8] Žalovaný zdůrazňuje, že adresát žádající o doručování na elektronickou adresu zodpovídá za její určení, existenci, správnost a funkčnost včetně pravidel pro příjem pošty na dané doméně. K. S. nikdy neučinil podání vůči správním orgánům z adresy X. Ta byla vždy sdělena v textu jiné písemnosti. Je-li skutečný název adresy X2, na tu nikdy doručovat nežádal. Pokud byla v textu písemnosti sdělena adresa pro doručování zapsaná jako X, není žalovaný povinen doručovat na adresu, která by se pod tím mohla skrývat. Žalovaný toto jednání zmocněnce považuje za zjevně promyšlenou obstrukci mající za cíl zmařit doručení písemnosti.

[9] Závěrem odkazuje žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014 – 72, v němž bylo vysloveno, že dle § 19 odst. 3 správního řádu se na sdělenou elektronickou adresu doručuje zejména

tehdy, může-li to přispět k urychlení řízení. Vyhovění tomuto požadavku je tedy na uvážení správního orgánu, neboť jeho smyslem je urychlení řízení. Pokud takový způsob doručování může naopak přispět ke zpomalení řízení, není správní orgán povinen automaticky vyhovět a doručovat na požadovanou adresu, přičemž může doručovat tak, jakoby zmocněnec žalobce o doručování na uvedenou elektronickou adresu nežádal. Dle žalovaného je třeba tyto závěry aplikovat i v nyní projednávané věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[12] V projednávané věci stěžovatel výslovně uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost míří proti usnesení, kterým krajský soud žalobu v předložené věci odmítl pro opožděnost, tedy žalobu neposuzoval meritorně. Nejvyššímu správnímu soudu tak v kasačním řízení přísluší v tomto ohledu pouze hodnotit, zda krajský soud správně posoudil včasnost podané žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

[13] Dle stěžovatele k opožděnému podání žaloby nedošlo, neboť žalovaný odeslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu jeho zmocněnce, aniž by tomu předcházel řádný pokus o vypravení dané písemnosti na jeho elektronickou adresu pro doručování. V důsledku toho měl podle stěžovatele soud při stanovení počátku běhu lhůty k podání žaloby vycházet až z data uskutečněného nahlédnutí do spisu a nikoliv z data doručení rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele.

[14] Jako prioritní způsob doručování písemností uvádí § 19 odst. 1 správního řádu doručování prostřednictvím datové schránky. Pokud má fyzická osoba zřízenou datovou schránku jsou správní orgány povinny doručovat písemnosti prostřednictvím ní. Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by měl zmocněnec stěžovatele v době probíhajícího řízení před správními orgány zřízenou datovou schránku, ty proto neměly povinnost doručovat rozhodnutí tímto způsobem.

[15] Podle § 20 odst. 1 správního řádu platí, že *[f]yzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, …* Dle § 19 odst. 3 téhož zákona *[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení*.

[16] V případě doručování na elektronickou adresu pak platí, že *písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal* (§ 19 odst. 8 správního řádu). Pokud pak *nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal* (odst. 9 téhož ustanovení).

[17] Ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu pak stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení. Dle § 24 odst. 1 téhož zákona se písemnost považuje za doručenou posledním dnem desetidenní lhůty počínající běžet ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, jestliže si adresát uloženou písemnost v této lhůtě nevyzvedne.

[18] Ze správního spisu v projednávané věci především plyne, že stěžovatel v rámci podání učiněného prostřednictvím svého zástupce dne 3. 3. 2014 požádal o zasílání veškerých písemností na adresu X. Součástí správního spisu je pak mimo jiné též otisk obsahu (*print screen*) webového prohlížeče (opatřený časovým údajem „7. 7. 2014, 11:32“), a spuštěné aplikace „Univerzální spisový uzel“. Dialogové okno „Odesílání dokumentu“ zde uvádí jako značku odesílaného dokumentu číslo jednací žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a v poli „adresát“ je zde uvedena adresa „X“. Současně je na otisku obsahu webové stránky vyobrazeno dialogové okno „zpráva z webové stránky“, kde je uvedeno „email se nepodařilo odeslat“. Správní spis dále obsahuje doklad o doručení rozhodnutí žalovaného zástupci stěžovatele v listinné podobě (na adresu jeho trvalého pobytu) a záznam o doručení uvedeného rozhodnutí na elektronickou adresu X (tuto adresu uvedl zástupce stěžovatele v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně).

[19] Zpochybňuje-li stěžovatel závěry krajského soudu s tím, že není pravdou, že doručování na uvedenou adresu nebylo technicky možné, neboť zmocněnec stěžovatele na této adrese datové zprávy přijímá, pak se jedná o argumentaci zjevně účelovou. Je třeba dát za pravdu žalovanému, že funkčnost elektronické adresy jako takové nevylučuje skutečnost, že v nyní posuzovaném případě se žalovaný pokusil v souladu s požadavkem zmocněnce stěžovatele na sdělenou adresu napadené rozhodnutí doručit, což se mu nepodařilo, neboť zprávu nebylo možno odeslat. Nejedná se pak o nic jiného než technickou příčinu způsobenou v dané věci zjevně použitím adresy využívající systém IDN. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s žalovaným, že správní orgán je povinen doručovat na elektronickou adresu účastníka řízení tak, jak byla uvedena, resp. jak se svým zápisem správnímu orgánu jevila, a není povinen zjišťovat, jaká adresa by se pod sdělenou adresou mohla skrývat po „překladu“ doménového jména do komunikačního jazyka veřejné datové sítě, resp. po jejím zápisu v odlišném kódování, než které je v elektronické komunikaci běžně využíváno. Není přitom rozhodné, zda odpovídající „překlad“ elektronické adresy není technicky možný z důvodů na straně žalovaného správního orgánu, či se jedná o důsledek záměrného zneužití systému IDN na straně účastníka řízení.

Podstatné je, že za daných okolností pro žalovaného skutečně nebylo technicky možné písemnost na elektronickou adresu X doručit, přičemž z obsahu spisu je zjevné, že se o to pokusil. Požadavek stěžovatele zde byl respektován. Jak však žalovaný správně poukazuje, doručování na elektrickou adresu dle § 19 odst. 3 správního řádu má sloužit k urychlení řízení, nikoliv k jeho zpomalení. Účastník řízení, který žádá o doručování na adresu využívající systém IDN tak nutně nese riziko spojené s tím, že ne každý uživatel je schopen odesílat zprávy na adresu, která není zapsána ve standardní znakové sadě (srov. judikaturu citovanou v odst. [21] a [22] tohoto rozsudku).

[20] V návaznosti na neúspěšný pokus o doručení na adresu X proto žalovaný rozhodnutí doručil v listinné podobě na adresu trvalého pobytu zástupce stěžovatele. Výše citovaná právní úprava plynoucí z § 19 odst. 8 a 9 správního řádu na situaci, která nastala v projednávané věci, výslovně nedopadá. Správní řád totiž předpokládá jednak pouze doručení na elektronickou adresu, které není řádně a včas potvrzeno (§ 19 odst. 8), a jednak vrácení elektronické zprávy jako nedoručitelné (odst. 9). Zákonodárce tedy zjevně nepočítal se situací, kdy správní orgán nebude moci na některou elektronickou adresu podání vůbec odeslat a zpráva se tedy nebude moci ani vrátit jako nedoručitelná. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, *„[p]řestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky. Jinak řečeno, lze připustit, aby správní orgán, jsou-li dány výše nastíněné technické překážky, za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu písemnost i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Takový postup lze připustit tím spíše, pokud je doručováno zástupci účastníka zmocněnému též k přijímání písemností. Výše uvedené závěry nepochybně nelze vykládat tak, že by bylo na libovolné úvaze správního orgánu, aby v důsledku jakýchkoliv (byť i nevýznamných, jednorázových či pouze potencionálních) technických problémů rezignoval na povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, tato povinnost však nemůže být absolutní“*.

[21] Na to navázal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015 – 37, v němž konstatoval, že *„[z]mocněnci stěžovatele přitom muselo být zřejmé, že doručování na jím zvolenou emailovou adresu je problematické, resp. nemožné. O tom svědčí nejen výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 55/2015, ale informace obecně přístupné na internetových stránkách, což muselo být zmocněnci stěžovatele s ohledem množství sporů, které vede, známé – srov. internetové stránky http://www.cnews.cz/taje-zahady-e-mailovych-sluzeb; http://háčkyčárky.cz/ (dostupné dne 24. 3. 2016). Na internetových stránkách http://háčkyčárky.cz/ je přitom výslovně konstatováno, že použití diakritických znamének v adrese může vytvořit řadu komplikací, mj. v tom, že odesílatel nebude schopen emailovou zprávu odeslat na správnou emailovou adresu z důvodu neschopnosti zadat příslušné zvláštní znaky, které graficky pro člověka vypadají stejně či obdobně, ale pro počítač znamenají dva různé znaky. Nejedná se tedy o chybu pouze na straně*

správního orgánu, jak se snaží navodit stěžovatel v kasační stížnosti, ale o obecný problém řešený i správcem domény CZ – CZ.NIC".

[22] Pro úplnost je třeba dodat, že v rozsudku ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 As 124/2015 - 51, v němž Nejvyšší správní soud řešil totožný problém, jako v nyní projednávaném případě, již vyslovil, že *„[n]emožnost odeslání písemnosti na elektronickou adresu „X" mohla mít různé příčiny, např. obstrukční záludnosti spočívající ve způsobu sestavení elektronické adresy či v důvodech technického rázu na straně žalovaného. Z hlediska povinností správního orgánu však jejich přesná identifikace není podstatná. Je třeba vycházet z toho, že správní orgán je povinen své rozhodnutí doručit, přičemž respektuje požadovaný způsob doručení na elektronickou adresu; při neúspěchu způsobeném objektivní technickou překážkou, která není jednorázová či snadno odstranitelná, je však zcela namístě doručení jiným zákonem předpokládaným způsobem. Smyslem zákonné úpravy doručování je totiž zajištění co nejrychlejšího průběhu řízení i seznámení účastníků řízení s rozhodnutím"*. Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro něž by se měl od dříve vyslovených názorů jakkoliv odchylovat (kromě již citovaných posoudil věc obdobně i v dalších rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015 – 26).

[23] Stejně tak lze upozornit na to, že dané rozhodnutí bylo doručeno i na elektronickou adresu, kterou v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně taktéž označil zmocněnec stěžovatele za adresu doručovací. Správní orgán se tak zjevně snažil všemi dostupnými způsoby doručit rozhodnutí a stěžovatele s jeho obsahem seznámit.

[24] Výše uvedené pak nutně vede Nejvyšší správní soud k závěru, že obdobně jako i v jiných věcech, kde vystupuje osoba K. S. (či podobných obecných zmocněnců, jimiž jsou R. K. a P. K.) jako zmocněnec osob viněných z dopravních přestupků, představuje popsané sdělení elektronické adresy pro doručování s využitím systému IDN i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v době spáchání předmětného přestupku (srov. např. též již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, či rozsudek ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015 - 32). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.

[25] Volba adresy X, ze které nejsou správnímu orgánu odesílány žádné zprávy, nýbrž je uváděna pouze v textu jiných písemností, ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z nějž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.

[26] Ze spisu jednoznačně vyplývá snaha žalovaného doručit napadené rozhodnutí zmocněnci stěžovatele na adresu X. Není tedy pravdou, že se písemnost na tuto adresu nesnažil vypravit. Po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu tak nakonec učinil prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. Při pokusu o doručení nebyl zmocněnec stěžovatele zastižen a uloženou zásilku si následně nevyzvedl. K doručení proto došlo v souladu s § 24 odst. 1

správního řádu fikcí dne 18. 7. 2014. Jelikož žaloba byla podána dne 16. 2. 2015, tedy po marném uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., byla krajským soudem odmítnuta pro opožděnost zcela v souladu s právním řádem.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu